

„Gyönyörű, emberi történet. Arra emlékeztet, hogy néha
érdemes egy kis fényt engednünk az életünkbe.”

– New York Journal of Books –

AHOL az ERDŐ a CSILLAGOKIG ÉR

*finep
selection*

GLENDY VANDERAH

GLENDY VANDERAH

AHOL
az
ERDŐ
a
CSILLAGOKIG
ÉR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Cailley-nek, Williamnek, Grantnek és Scottnak

1.

A KISLÁNY ÚGY NÉZETT KI, mint akit elcseréltek a tündérek. Szinte láthatatlan volt, sápadt arca, kapucnis pulcsija és nadrágja egészen beleolvadt a sötét erdőbe. A lábán nem volt cipő. Mozdulatlanul állt, egyik karjával a hikorifa törzsébe kapaszkodva, és egészen addig nem moccant, amíg a kocsi végig nem csikorgott a kavicsos úton, és meg nem állt pár méterre tőle.

Ahogy leállt a motor, Jo levette tekintetét a lányról, és összeszedte az anyósülésről a távcsövet, a hátizsákját és az adatlapokat. Ha nem néz oda, akkor a gyerek talán visszatér a tündérvilágba.

A lány azonban még akkor is ott állt, amikor Jo kiszállt az autóból.

– Látlak ám – szólalt meg Jo a hikori árnyéka felé pillantva.

– Tudom – felelte a lány.

Jo túrabakancsáról megszáradt sárdarabkák potyogtak a betonjárdára.

– Szükséged van valamire?

A gyerek nem válaszolt.

– Miért vagy a telkemen?

– Meg szerettem volna simogatni a kutyádat, de nem engedte.
– Nem az én kutyám.
– Akkor kié?
– Senkié. – Jo kitárta a fedett veranda ajtaját. – Haza kellene men-
ned, amíg teljesen be nem sötétedik.

A nő felkapcsolta a kinti rovarriasztó lámpát, majd kinyitotta a bejárati ajtót. Miután felkapcsolt egy újabb lámpát, visszament a fa-
ajtóhoz, és belülről bezárta. A lány mindössze kilencéves lehetett, de
Jo úgy volt vele, akkor sem árt az óvatosság, ki tudja, mire készül az
a gyerek.

Negyedórával később Jo már túl volt a zuhanyzáson, felvett egy
pólót, egy melegítőnadrágot meg egy szandált, és lement a konyhá-
ba. Amikor felkapcsolta a villanyt, rovarok néma raja rajzott a feke-
te ablakra. Jo előkészítette a grillezéshez szükséges hozzávalókat, mi-
közben elmélázva a hikorifa alatt álló kislányra gondolt. A kislány
biztosan jobban fél annál, mint hogy itt őgyelegjen a sötét erdőben.
Bizonyára hazament már.

Jo pácolt csirkemellet és három nyársrudat vitt magával, amire
zöldségeket húzott. A tűzrakó helyet a sárgára festett faház és a né-
hány hektárnyi, holdsütötte rét között alakították ki, egy füves terü-
leten. A negyvenes években még bérleményként működő kunyhó,
amely Kinney-ház néven volt ismert, a hegy oldalában magasodott,
szemben az erdővel, míg háta mögött egy kisebb préri terült el, amit
a tulajdonosa rendszeresen égetett, így tartva vissza az erdő terjesz-
kedését. Jo tüzet gyújtott a kövekből rakott kör mélyén, és elhelyez-
te fölötte a sütórácst. Épp a húst meg a nyársakat rendezgette, ami-
kor a ház sarkában egy sötét alakot pillantott meg. Jo megdermedt.
A lány volt az. Néhány méterre állt a tűztől, és nézte, hogyan pakol-
ja Jo a rácsra az utolsó nyársat.

– Nincs tűzhelyed? – kérdezte.

– De, van.

– Akkor miért idekint sütsz?

Jo ledobta magát a négy, megviselt kempingszék egyikére.

– Mert szeretek itt sütni.

– Jó illata van.

Ha azért jött, hogy ételt lopjon, akkor csalódní fog, a terepbio-
lógusnak ugyanis nagyon ritkán volt ideje bevásárolni, így a kony-
haszekrényében nem sok minden akadt. A gyerek elnyújtva ejtette
a hangokat, mint a helyi falusiak, és a mezítlábas talpa is arra utalt,
hogy valahonnan a szomszédból jöhetett. Ideje lenne már, hogy ha-
zamenjen vacsorázni – gondolta Jo kissé bosszúsan.

A lány közelebb óvakodott, a tűztől kipirult a két kis alma az orcá-
ján, szőke haja csak úgy ragyogott, a szeme viszont ugyanolyan volt,
mint eddig: két fekete lyuk az arcán, épp, mint egy elcserélt tündér-
gyereknek.

– Nem kellene már hazamenned? – kérdezte Jo.

A lány közelebb lépett.

– Nekem nincs otthonom itt a Földön – felelte. – Én onnan jöt-
tem. – Majd az égboltra mutatott.

– Honnan?

– Az Ursa Majorról.

– Úgy érted, a Nagy Medve csillagképből?

A lány bólintott.

– A Szélkerék-galaxisból. Ami ott van a mackó farka mellett.

Jo nem sokat tudott a galaxisokról, de az elnevezés gyerekesnek
tűnt a szemében.

– Sosem hallottam még a Szélkerék-galaxisról – felelte Jo.

– A te néped így nevezi, de mi másképp hívjuk.

Jo most már látta a kislány szemét. Babaszerű arcához képest nagyon is okosnak tűnt a tekintete, és amikor pajkosan megcsillant benne a fény, Jo biztosra vette, hogy a gyerek csak játszik vele.

– Ha földönkívüli vagy, miért van emberi külsőd?

– Ez nem az enyém. Csak ennek a lánynak a testét használom.

– Akkor mondd meg neki szépen, hogy menjen haza, rendben?

– Nem tud. Halott volt, amikor beléptem a testébe. Ha hazamenne, a szülei nagyon megijednének.

Á, szóval ez egy zombis játék. Jo hallott már ilyesmiről. De a gyerekek rossz helyre jött, ha játszótársat keresett a földönkívüli-zombis játékához. Jo sosem értett igazán a gyerekekhez, ahogy a fantáziát igénylő játékokhoz sem, még gyerekkorában sem. A szülei, akik mindketten tudósok voltak, gyakran mondogatták, hogy azért lett ilyen, mert kétszeres mennyiségű analitikus gént kapott. Gyakran viccelődtek rajta, hogy Jo olyan eltökélt arckifejezéssel jött világra, mintha máris több elmélete lenne azzal kapcsolatban, honnan jött, és kik azok az emberek körülötte a szülőszobában.

Az emberi testbe bújt földönkívüli nézte, hogyan fordítja meg Jo a csirkemellet.

– Jobban tennéd, ha hazamennél vacsorázni – szólalt meg Jo ismét. – A szüleid most már biztos aggódnak.

– De hát mondtam, hogy nekem nincs...

– Szeretnél felhívni valakit? – Jo elővette a mobilt a nadrágzsebéből.

– Kit hívhatnék fel?

– Na és ha én hívok fel valakit? Mondd a számotokat!

– Hogy lehetne telefonszámom, amikor a csillagok közül jöttem?

– Na és annak a lánynak, akinek a testébe bújtál? Mi az ő száma?

– Semmit nem tudok róla. Még a nevét sem.

Bármit is akart ez a gyerek, Jo túl fáradt volt hozzá. Hajnali négy óta ébren volt, és több mint tizenhárom órát töltött a mezőn meg az erdőben, melegben és magas páratartalommal. Hetek óta ebből állt a napi rutinja, és az a pár óra, amit esténként a faházban tölthetett, kellett neki a lazításhoz.

– Ha nem indulsz el, hívom a rendőrséget – jelentette ki, és remélte, a hangja kellően határozott.

– És mit fog tenni a *rendőrség*? – Úgy ejtette ki, mintha még sosem hallotta volna ezt a szót.

– Fognak és szépen hazavisznek végre.

A lány keresztbe tette két karját sovány teste előtt.

– És mit fognak tenni, ha megmondom nekik, hogy nincs otthonom?

– Akkor bevisznek a rendőrőrsre, és megkeresik a szüleidet, vagy azt, akivel együtt laksz.

– És mit fognak tenni, ha felhívják ezeket a szülőket, és azt a választ kapják, hogy a lányuk halott?

Jónak most nem kellett színlelnie a dühöt.

– Semmi vicces nincs abban, ha valaki egyedül van a világban. Menj most már haza, bárkivel is laksz!

A kislány még szorosabbra fonta maga előtt a karját, de nem szólt egy szót sem.

Jo úgy érezte, a gyereket kijózanítja majd, ha ráíjeszt.

– Ha pedig nincs családod, akkor a rendőrség elvisz egy nevelőotthonba.

– Az mi?

– Egy hely, ahol idegenekkel kell laknod. Néha gonoszak is tudnak lenni, úgyhogy indulj el szépen haza, mielőtt kihívom a zsarukat!

A lány nem mozdult.

– Komolyan mondtam.

És akkor a tűz fényében felderengett annak a félig még kölyökkorú kutyanak a képe, aki az elmúlt estéken rendszeresen megjelent Jo háza előtt, hogy ételt kunyeráljon. A kislány leguggolt, kinyújtotta a kezét a kutya felé, és magas hangon szólongatni kezdte.

– Nem fog közelebb jönni – jelentette ki Jo. – Vad. Valószínűleg az erdőben született.

– Hol az anyukája?

– Ki tudja? – Jo letette a telefonját, és megfordította a nyársat. – Van valami oka annak, hogy félsz hazamenni?

– Miért nem hiszed el, hogy a csillagok közül jöttem?

Ez a makacs gyerek tényleg nem érezte, hol a határ.

– Ide figyelj! Senki nem fogja bevenni, hogy földönkívüli vagy.

A kislány a préri szélére sétált, arcát és két tenyerét a csillagos ég felé tartotta, majd kántálni kezdett valami zagyvaságot, ami nyilván földön kívüli nyelven akart hangozni. A szavak úgy áradtak belőle, mintha egy jól ismert idegen nyelven beszélne, és amikor végzett, önelégülten, csípőre tett kézzel Jo felé fordult.

– Remélem, megkérted a földönkívüli barátaidat, hogy jöjjenek érted – mondta Jo.

– Ez csak szalutáció volt.

– *Szalutáció.* Milyen jó szó!

A lány ismét a tűz felé nézett.

– Még nem mehetek vissza. A Földön kell maradnom, amíg öt csodát nem látok. Ez hozzátartozik a kiképzésünkhöz, amikor elérünk egy bizonyos kort. Olyan, mint egy iskolai feladat.

– Akkor még itt leszel egy ideig. A víz pár ezer éve már nem válik borrá mifelénk.

– Én nem bibliai csodáról beszélek.

– Akkor milyenről?

– Mindenféleképp – válaszolta a lány. – Te is egy csoda vagy, ahogy ez a kutya is. Az egész világotok annyira új nekem!

– Na, akkor kettőt már láttál is.

– Nem, valami tényleg különlegeset kell látnom.

– Pff, hát, kösz.

A lány leült egy kempingszékbe, Jo mellé. A grillrácsra sült húsról zsíros páclé csöpögött le a tűzbe, kellemes illattal töltve meg az esti levegőt. A gyerek a csirkét nézte. Az éhsége nagyon is valódinak tűnt, ebben nem volt semmi játék. Lehet, hogy nagyon szegény a családja. Jo meglepődött, amiért ez csak most jutott eszébe.

– Mit szólnál, ha adnék neked valamit enni, mielőtt hazamész? – kérdezte. – Szereted a pulykaburgert?

– Honnan tudhatnám, milyen íze van a pulykaburgernek?

– Most kérsz, vagy nem?

– Kérek. Azt hiszem, ki kell próbálnom pár új dolgot, ha már itt vagyok.

Jo a rács kevésbé forró részére húzta a csirkemellet, majd bement a házba, hogy összeszedje a fagyasztott húst, a fűszereket meg a zsemlet. Eszébe jutott, hogy van még egy utolsó szelet sajt is a hűtőben, azt is hozzátette a kislány vacsorájához. Úgy gondolta, a gyereknek valószínűleg nagyobb szüksége van rá, mint neki.

Jo visszatért az udvarra, a rácsra tette a húspogácsát, a többi hozzávalót pedig maga mellé rakta, egy üres székre.

– Remélem, szereted a sajtot.

– Hallottam már a sajtról – felelte a kislány. – Azt mondják, jó dolog.

– Ki mondja, hogy jó?

– Azok, akik már jártak itt. Tanulunk egy keveset a Földről, mielőtt ide jövünk.

– Mi a bolygód neve?

– A te nyelveden nehéz kiejteni, de valahogy úgy hangzik, hogy *Arhet*. Van mályvacukrod?

– Az Arheten tanultok a mályvacukorról?

– Azt mesélték, hogy a gyerekek botra szokták húzni, és megsütik a tűz felett. Meg azt is mesélték, hogy nagyon finom.

Jónak végre alkalma nyílt felbontani a pillecukros dobozt, amit csak úgy hóbortból megvett, amikor beköltözött a faházba. Tényleg meg kellene enni, mielőtt megromlik – gondolta. Kihozta a konyhából, és a földönkívüli ölébe dobta a dobozt.

– De csak vacsora után bonthatod ki.

A földönkívüli talált egy botot, visszaült a székbe, ölében a mályvacukros dobozzal, sötét szemét pedig le sem vette a sült húspogácsájáról. Jo megpirította a zsemlet, majd tett a sajtburger mellé egy nyársat is, amin barnára sült krumpli, brokkoli és gomba volt. Azután két pohár itallal jött elő a konyhából.

– Szereted az almalevet?

A lány elfogadta az egyik poharat, és megkóstolta a gyümölcslevet.

– Ez nagyon finom!

– Elég finom ahhoz, hogy csodának nevezd?

– Nem – válaszolta a földönkívüli, de azért lehúzta a pohár felét néhány másodperc alatt.

A lány már majdnem végzett a hamburgerével, mire Jo elkezdett enni.

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte a gyereket.

– Még a bolygómon – felelte a lány tele szájjal.

– És az mikor volt?

Mielőtt válaszolt volna, lenyelte a falatot.

– Tegnap este.

Jo letette a villáját.

– Egy teljes napja nem ettél?

A lány bekapott egy krumplidarabot.

– Eddig nem akartam enni. Eléggé rosszul voltam: tudod, az utazástól, az alakváltástól, meg minden.

– Akkor most miért eszel úgy, mint aki éhezett?

A lány letört egy utolsó darabot a hamburgeréből, majd a másik felét odadobta a kutyának – valószínűleg azért, hogy bizonyítsa, mennyire nem éhezik. A kutya ugyanolyan gyorsan nyelte be a falatot, mint az előbb a gyerek. Amikor a lány felajánlotta neki a tenyerére tapadt utolsó morzsákat is, a kölyök odalépett hozzá, és lenyalogatta az ujjait, majd ahogy végzett, vissza is húzódott.

– Láttad ezt? – kérdezte a kislány. – A kezemből evett.

– Láttam. – Ahogy azt is látta, hogy ez a kislány nagy bajban lehet. – Ez, ami rajtad van, pizsama?

A lány a vékonyka nadrágjára pillantott.

– Azt hiszem, az emberek így nevezik.

Jo vágott még egy szeletet a csirkemellből.

– Mi a neved?

A lány épp térdelt a földön, próbált közelebb kerülni a kiskutyához.

– Nincs földi nevem.

– És mi a földön kívüli neved?

– Nem könnyű kimondani...

– Csak mondd nyugodtan!

– Valahogy úgy hangzik, hogy *Earpud Na Asrú*.

– Ear mint fül...?

– Nem, Earpud Na Asrú.

– Oké, Füles, szeretném, ha elmondanád az igazat. Miért vagy itt valójában?

A lány békén hagyta a félénk kutyát, és felállt.

– Kibonthatom a mályvacukrot?

– Előbb edd meg a brokkolit!

A lány a széken hagyott tányérra pillantott.

– Azt a zöldet?

– Aha.

– Az én bolygómon nem szokás zöld dolgokat enni.

– Azt mondtad, ideje új dolgokat kipróbálni.

A kislány gyors mozdulatokkal eltüntette a három brokkolirózsát. Miközben kikerekedett arccal rágott, feltépte a pillecukros dobozt.

– Hány éves vagy? – kérdezte tőle Jo.

A lány nagy kínládások közepette lenyelte az utolsó falat brokkolit.

– A korom nem mond semmit egy embernek.

– A test, amibe belebújtál, hány éves volt?

A lány egy pillecukrot szúrt a bot egyik végére.

– Nem tudom.

– Rendben van. Tényleg fel kell hívnom a rendőrséget – mondta Jo.

– Miért?

– Tudod jól, miért. Hány éves lehetsz... Kilenc? Tíz? Nem maradatsz kinn az erdőben késő éjjel. Még valaki bántani fog.

– Ha felhívod a rendőrséget, akkor elszaladok.

– De miért? Segíthetnének neked.

– Nem akarok gonosz idegenekkel élni.

– Csak vicceltem, amikor azt mondtam. Biztosan találának neked kedves felnőtteket.

A lány épp a harmadik mályvacukrot szúrta a botra.

– Szerinted Kis Medve szereti a mályvacukrot?

– Ki az a Kis Medve?

– Így neveztem el a kutyát: tudod, az Ursa Minor csillagképről, ami az enyém mellett van. Szerinted nem úgy néz ki, mint egy kis maci?

– Ne etesd pillecukorral! A cukor nem tesz jót neki.

Jo evett még egy falat csirkehúst, a maradékot pedig odahajította a kutyának. Túlságosan nyugtalan volt ahhoz, hogy többet egyen. Amikor a hús eltűnt a nagy melák szájában, Jo a maradék zöldséget is lehúzta neki a nyársról.

– Kedves vagy – jelentette ki a kislány.

– Nem, igazából hülye vagyok. Ezentúl sosem vakarom le magamról.

– Húha! – A kislány egy lángoló mályvacukrot tartott az arca elé, és fújni kezdte a tüzet.

– Várd meg, hogy kihűljön! – tanácsolta Jo.

De ő nem várt, egyszer csak bekapta a forró, fehér ragacsot. A többi pillecukor is erre a sorsra jutott, és miközben a lány sütni kezdett magának egy újabb adagot, Jo bepakolt mindent a konyhába. Mosogatás közben új módszert talált ki. A Rossz Zsaru nem vált be. El kell érnie, hogy a lány megbízzon benne, ha ki akar szedni belőle valamit.

Az udvarra érve azt látta, hogy a földönkívüli törökülésben figyeli Kis Medvét, aki vidáman nyalogatja az ujjáról az olvadt mályvacukrot.

– Sosem gondoltam volna, hogy ez a kutya egyszer emberi kézről fog enni – jelentette ki Jo.

– A kezem tényleg emberi, de Kis Medve tudja jól, hogy az Arhetről jöttem.

– És az miben segít?

– Vannak különleges képességeink. Elő tudjuk idézni, hogy jó dolgok történjenek.

Szegény kölyök. Tényleg nyomorúságos környezetben élhet, ha ilyesmi tölti ki a képzeletét.

– Használhatom a botodat? – kérdezte Jo.

– Pillecukorhoz?

– Nem, ahhoz, hogy elzavarjalak vele a telkemről.

A lány elmosolyodott, bal arcán pedig előbukkant egy mély gödöröske. Jo két cukrot szúrt a botra, és a tűz fölé tartotta. A lány vis szaült a kempingszékre, az egykor még vad kutya pedig úgy feküdt a lábához, mint akit varázsütésre megszelídítettek. Amikor a mályvacukrok minden oldalukon egyenletesen megbarnultak, és szépen kihűltek, Jo leette őket egyenesen a botról.

– Nem is tudtam, hogy a felnőttek is esznek ilyet – csodálkozott a lány.

– Ezt a titkot még a földi gyerekek sem tudják.

– Mi a neved? – kérdezte a gyerek.

– Joanna Teale. De a legtöbben csak Jónak hívnak.

– Egyedül laksz itt?

– Csak nyáron. Ki szoktam bérelni ezt a házat.

– Miért?

– Ha ennek az útnak a végén laksz, márpedig biztosan ott van a házatok, akkor tudod jól, miért.

– Nem az út végén lakom. Mondd el!

Jo legszívesebben vitatkozott volna, de eszébe jutott, hogy most a Jó Zsarut kell alakítania.

– Ez a ház és a hetven hektárnyi terület, ami körbeveszi, egy dr. Kinney nevű tudós tulajdona. A professzoroknak megengedi, hogy itt tanítsanak, a végzős egyetemistáknak pedig azt, hogy kutassanak.

– Ő miért nem akar itt lakni?

Jo kirámasztotta a pillecukros botot a tűz körüli egyik kövön.

– Negyvenvalahány éves volt, amikor megvette. A feleségével nyaralónak használták, és lejárt a patakhoz a vízi rovarokat tanulmányozni, de hat éve már nem jár ide.

– Miért nem?

– Már elmúlt hetvenéves, és a felesége gyakran betegeskedik, ezért közel kell lenniük a kórházhoz. Most a bérleti díjból van egy kis pluszbevételük, de a házat csak tudósoknak adják ki.

– Te is tudós vagy?

– Igen, de még csak most fogok diplomázni.

– Az mit jelent?

– Azt, hogy elvégeztem az egyetem első négy évét, és most órákra járok, tanársegédként dolgozom, és kutatok tovább, hogy PhD-m legyen.

– Mi az a PhD?

– Doktori fokozat. Ha azt megszerzem, akkor professzorként is dolgozhatok.

A lány megnyalta a piszkos, kutyanyálás ujját, majd fogott egy megfeketedett pillecukrot, és bekapta.

– A professzor egyfajta tanár, ugye?

– Igen, és az én szakterületemen a legtöbben kutatást végeznek.

– Milyen kutatást?

Hogy ez a gyerek milyen kíváncsi! Remek tudós lehetne belőle.

– Az én területem a madárökológia és a természetvédelem.

– Vagyis mit csinálsz pontosan?

– Elég lesz már a kérdésekből, Füles...

– Earpud!

– Ideje hazamennem. Korán kell holnap kelnem, úgyhogy hamarosan lefekszem.

Jo megnyitotta a csapot, és a slagból a tűzre irányította a vizet.

– Muszáj eloltanod?

– Füstös Medve szerint igen. – A tűz sistergett és gőzölgött, ahogy a víz győzedelmeskedett felette.

– Ez olyan szomorú! – jegyezte meg a kislány.

– Micsoda?

– A hamu nedves illata. – Az ablakon kiáradó neonfényben a gyerekek arca kékes árnyalatban úszott, és így megint tündérre hasonlított.

Jo elzárta a nyikorgó udvari csapot.

– Mi lenne, ha elmondanád őszintén, miért is vagy itt?

– De már elmondtam – válaszolta a lány.

– Na jó. Én most bemegyek. Nem szívesen hagylak téged idekinn.

– Nem lesz semmi bajom.

– Hazamész?

– Menjünk, Kis Medve! – mondta erre a gyerek, a kutya pedig máris engedelmeskedett.

Jo nézte, ahogy az elcserélt földön kívüli gyerek meg a melák kutya elindulnak, majd eltűnnek az erdő sötét fái közt, éppolyan szomorúan, mint amilyen a hamu nedves illata.

2.

AZ ÓRA NÉGYKOR ÉBRESZTETTE JÓT. Mindennap ilyen korán kelt, mivel hosszú utat kellett megtennie a terepig. Kislámpája fényénél felvette a pólóját, az ingét, a zsebes munkásnadrágját meg a bakancsát. Csak akkor jutott eszébe a lány, amikor bekapcsolta a tűzhely fölötti neonvilágítást. Ez fura volt, tekintve, hogy a lefekvés utáni első nyugtalan félórában másra sem tudott gondolni. Jo kikukkantott a hátsó ablakon: a tűzrakó körül ott állt a négy üres kemplingszék. Felkapcsolta a verandai lámpát, és kilépett a fedett helyiségbe. A lánynak semmi nyoma. Valószínűleg hazament.

Amíg főtt a zabkásája, Jo készített egy tonhalas szendvicset, és elrakta a hátizsákba a diákcsemege meg a palack víz mellé. Húsz perccel később már kinn volt a ház előtt, és mire felkelt a nap, már a terepen dolgozott. Mivel a reggeli levegő még hűvös volt, indigópintyfészket keresett a Church Road mentén. Ez volt a legkevésbé árnyékos hely a kilenc tanulmányi területe közül. Pár óra múlva átment a Jory Farmra, onnan pedig a Cave Hollow Roadra.

Ötkor végzett, a szokásosnál előbb. Az elmúlt két évben, az édesanyja diagnózisa és nemrég bekövetkezett halála óta Jo gyakran küzdött álmatlansággal, de valamilyen oknál fogva három napja

különösen sokat szorongott. Szeretett volna leghamarabb kilencre ágyba kerülni, hogy ki tudja pihenni magát.

Bár előbb még megállt egy farmon, így is elég korán ért a Turkey Creek Roadra ahhoz, hogy ott találja a Tojásos Embert, egy fiatal, szakállas fickót, aki kinn ült a kék napernyője alatt, a földút és a főút kereszteződésében. Amikor nagy ritkán Jo nem dolgozott – például esős napokon –, megfigyelte, hogy a férfi mindig ugyanakkor árul tojást: hétfő este és csütörtök reggel.

A Tojásos Ember Jo felé biccentett, amikor a nő kocsija befordult a kanyarban. Jo integetett, és az jutott eszébe, bárcsak szüksége lenne tojásra, hogy a férfinak jobban menjen az üzlet, de még mindig volt négy a hűtőszekrényében.

A Turkey Creek Road egy ötmérföldes, kavicsos út volt, ami a Kinney-telken csörgedező patakig húzódott. Még egy SUV-val is időbe telt végigzötykölődni rajta. Az első mérföld után szűk, kanyargós, kátyús és hepehupás ösvénnyé vált, a legvégén pedig több helyen, ahol a nagy esőzések alkalmával kimosta a patak, ijesztően meredek lett. Jo ezt a hazafelé vezető utat élvezte legjobban mindennap. Sosem lehetett tudni, mi vár rá a következő kanyarban: egy pulyka, egy fogasfürjcsalád vagy, mondjuk, egy hiúz. Az út végén gyönyörű rálátás nyílt a kristálytisztá, sziklás patakra, ha pedig balra fordult, már közel volt a furcsa kis hegyi kunyhója.

De amikor elindult a Kinney-telek felé, nem a vadvilág tárult a szeme elé. A ház előtt ugyanis nem más ácsorgott, mint az Ursa Major-i idegen és Ursa Minor-i kutyája. A kislány ugyanazt a ruhát viselte, mint előző este, és a lábán ezúttal sem volt cipő. Jo leparkolt, és még le sem állt a motor, máris kipattant a kocsiból.

– Miért vagy itt még mindig?

– Már mondtam. Egy távoli boly...

– Haza kell menned!

– Haza fogok! Ígérem! De előtte látnom kell öt csodát.

Jo elővette a telefont a zsebéből.

– Ne haragudj... muszáj felhívnom a rendőrséget!

– Akkor elszaladok. Keresek egy másik házat.

– Ne csináld ezt! Nagyon veszélyes emberek vannak odakinn.

Rossz emberek...

A lány összefonta két karját a mellkasa előtt.

– Akkor ne telefonálj!

Milyen jó tanács! Tényleg nem előtte kellene csinálnia. Jo eltette a telefonját.

– Éhes vagy?

– Egy kicsit – felelte a kislány.

Valószínűleg semmit nem evett az előző napi grillezés óta.

– Szereted a tojást?

– Úgy hallottam, a rántotta finom.

– Az út végén van egy fickó, aki tojást árul. Elmegyek, és veszek tőle.

A lány szemében tükröződő elszántságtól Jo ideges lett. Megfordult a kocsival, és elindult vissza, a Turkey Creek Roadra. A kunyhótól nagyjából egy mérföldre megállt egy magaslaton, ahol úgy gondolta, lesz térerő, és kikeresheti a seriff nem vészhelyzetekre szolgáló telefonszámát. Három sikertelen kísérlet után a műszerfalra rakta a mobilját. Jobb ötlete támadt.

Épp időben ért a főúthoz. A Tojásos Ember már összecsukta a napernyőjét, és elrakta a FRISS TOJÁS feliratú tábláját, de az asztala meg a széke, rajta a három doboz megmaradt tojással, még a helyén volt. Jo megállt az út menti fűben, és elővette a pénztárcáját. A Tojásos Ember háta mögött várakozott, amíg a férfi az asztal fölé hajolt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy összehajtogassa a lábait. Még sosem látta a férfit teljes életnagyságban, mivel folyton az asztal mögött ült, amikor tojást vásárolt tőle. Körülbelül száznyolcvan centi lehetett, a mindennapi munkától izmos, de csak arányosan, ami Jónak sokkal jobban tetszett, mint a testépítők alkata.

A férfi megfordult, elmosolyodott, és a szokásosnál tovább nézett a nő szemébe.

– Hirtelen megkívánta az omlettet? – kérdezte Jo tárcájára pillantva.

– Jó lenne! – felelte. – De nincs otthon sajt. Be kell érnem a rántottával.

– Hát, igen, az omlett sajt nélkül nem az igazi.

Jo öt hete érkezett, és azóta háromszor vásárolt már a férfinél, de még sosem beszélgettek. A fickó általában csak bólogatott, kérges tenyerével elvette a pénzt, és amikor Jo közölte, hogy tartsa meg a visszajárót, annyit mondott, hogy: „Köszönöm, asszonyom.” A Tojásos Ember egy rejtély volt Jo számára. Úgy gondolta, hogy egy út melletti árus inkább lassú észjárású lehet, de a férfi szeme, ami kiragyogott vastag szakállal borított arcából, olyan élesen villant, mint ha kék üvegszilánkból lenne. Ráadásul fiatal volt, körülbelül annyi idős, mint Jo. A nő nem is értette, hogy egy ilyen okos tekintetű fickó az ő korában miért árul tojást a semmi közepén.

A Tojásos Ember a tűre hajította az összehajtogatott asztalt, majd Jo felé fordult.

– Tizenkettőt vagy hatot?

Jo nem érezte a férfi hangján a dél-illinois-i emberek tájszólását, nem húzta el a szavakat.

– Hatot – felelte Jo, és adott neki egy ötöst a tárcájából.